

Mozart

MIJMERING

Hij hangt in zijn stoel. Kin op de borst, rug bol, de lange benen hoekig vooruitgestoken, de handen doelloos in zijn schoot. Aan zijn rolstoel hangen zakken, erin en eruit gaan niet meer vanzelf. Contact is moeilijk. Soms vang ik zijn blik maar of hij me ziet, ik weet het niet. 'n Verzorgende draait om hem heen. Met eten en drinken, met medicijnen, met doekjes om zijn mond af te vegen. Veel bezoek krijgt hij niet, zijn vrouw is overleden, kinderen heeft hij niet, vrienden en kennissen zijn oud en hebben de handen vol aan zichzelf. 's Morgens wordt hij achter een tafel in de huiskamer geschoven, waar hij een groot deel van de dag zit. Naast mijn tante, die ik af en toe bezoek. Er klinkt muziek, vaak dezelfde, rustig, de opvulling van een achtergrond waarin weinig moois te horen is. Ze kennen elkaar, mijn tante en hij, ze zijn gewend aan elkaars woordenloze aanwezigheid.

Ik roer mijn tantes thee en de zijne. Zijn rechterhand ligt op tafel. Zijn vingers bewegen. 'Ooaa', hoor ik hem mompelen. 'Ooaa, ooaa, ooaa'. 'Dat zegt hij vaker', zegt de verzorgende, die peperkoek snijdt, 'o ja, hè meneer van Dijk?' Meneer van Dijk reageert ongeduldig. 'Ooaa, ooaa', bromt hij weer, nu luider, zijn lijf onrustig, zijn hand gebarend in de lucht. 'O ja hè lieverd, o ja', zegt de verzorgende onverstoorbaar, terwijl ze een stuk peperkoek op zijn bordje legt. Meneer van Dijk heeft er genoeg van. Hij slaat op tafel, thee en peperkoek vliegen alle kanten op. 'OOAA', brult hij, als een gepijnigd dier. De verzorgende kijkt verbaasd naar de ravage en naar mij: als jij het snapt mag je het zeggen.

In de stilte na de klap hoor ik op de achtergrond de muziek. 'Mozart', zeg ik tegen hem, 'u hoort Mozart!' Hij zakt terug in zijn stoel, ontspant en kijkt me aan. Even is er contact, de grijze ogen helder. 'Ooaa', knort hij tevreden.

Marjolijn Sengers, 6 oktober 2013